

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Hausman

Protokolant: Weronika Góralaska

w obecności Prokuratora Jakub Łamek

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2018 r. sprawy karnej

S. S.

s. L. i M. z domu U., urodzonego (...) w G., zam. (...)-(...) G., ul.(...), nr PESEL (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu zawodowym, osiągającego dochód z tytułu renty, nie karanego sądownie

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 grudnia 2017 r. godz. 20:30 w G. ul. (...) – chodnik przed budynkiem oznaczonym nr (...), dokonał umyślnego uszkodzenia opony marki I. typ E., rozmiar (...) zamontowanej na przedniej osi po stronie kierowcy w pojeździe marki f. (...) o nr rej. (...) poprzez przebicie jej ostrym narzędziem powodując straty na łączną sumę 650 zł na szkodę J. K.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

orzekł:

1. Oskarżonego **S. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, iż wartość szkody wynosi 514 (pięćset czternaście) złotych, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk i przyjmując, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na mocy art. 66 § 1 kk i 67 § 1 kk postępowanie karne wobec **S. S.** warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby.
2. Na mocy art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia w całości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 514 (pięćset czternaście) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.
3. Obciąża oskarżonego kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych i wymierza tytułem opłaty 60 (sześćdziesiąt) złotych.

II K 214/18

UZASADNIENIE

Dnia 1 grudnia 2017r. ok. godz. 20.00 J. K. zaparkował swój samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ul. (...) w G.. Samochód stał na chodniku. Po krótkim czasie od zaparkowania samochodu podszedł do niego oskarżony S. S.. Gdy oskarżony zbliżał się do samochodu to rozłożył na głowę parasol. Następnie podszedł do auta z jego lewej strony i nachylając się w kierunku lewego przedniego koła wbił ostre narzędzie w oponę doprowadzając do jej przebicia.

(dowód: zeznania J. K. – k.58;

zapis video i foto;

protokół – k.5;

zdjęcia – k.6-7).

Oskarżony S. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i przed Sądem wyjaśnił, że gdy zdarzenie miało miejsce był w domu. Dodał, że pokrzywdzonego widzi po raz pierwszy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając je za wykrętne i skierowane wyłącznie na obronę. Pozostają one w sprzeczności z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne, a przede wszystkim zapisem video i sporządzonymi na jego podstawie fotografiami.

Sąd na rozprawie odtworzył zapis z monitoringu oraz wyświetlił sporządzone na jego podstawie zdjęcia. Zestawienie tych dwóch dowodów prowadzi do wniosku, że osobą utrwaloną na nich jest oskarżony. O ile zapis video jest mniej wyraźny, to na podstawie zdjęć z monitoringu Sąd nie miał wątpliwości, że osobą, której wizerunek na nich utrwalono jest oskarżony. Oskarżony początkowo szedł ze zwiniętym parasolem i kiedy zbliżał się do auta to go rozłożył – najprawdopodobniej, aby uniknąć identyfikacji. Również sam pokrzywdzony J. K. nie miał wątpliwości co do tego, że na zapisie video i foto jest oskarżony.

Świadek zeznał ponadto, że musiał wymienić dwie opony z uwagi na fakt, że były one kilkuletnie i przemawiały za tym względy bezpieczeństwa. Dodał, że koszt zakupu pary opon to 514 zł.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka. Są one jasne i logiczne, a ponadto Sąd nie dopatrywał się powodów, dla których świadek miałby zeznawać nieprawdę pomawiając tym samym oskarżonego.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, a czyn jego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 288§1 kk. Oskarżony, bowiem dokonał uszkodzenia rzeczy materialnej wyrządzając tym samym szkodę o wartości przekraczającej 1/4 najniższego wynagrodzenia.

Oskarżony S. S. jest osobą starszą. Jest niekarany. Wartość szkody jest stosunkowo niska, blisko granicy wykroczenia. Te okoliczności doprowadziły Sąd do wniosku, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna. Całe zdarzenie należy potraktować jako incydent w życiu oskarżonego. Dlatego też Sąd uznał, że wymierzenie jakiegokolwiek kary oskarżonemu byłoby rażąco surowe i postępowanie karne warunkowo umorzył. Zdaniem Sądu mimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Ponieważ szkoda wyrządzona przestępstwem nie została naprawiona Sąd nałożył na oskarżonego taki obowiązek.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk. Opłatę wymierzono na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych.